

ENTRE TOTS

Podeu llegir més cartes de lectors i publicar els vostres articles a
<http://elperiodico.cat/ca/entre-tots/cartes-lectors/>
Contacte: cartalector@elperiodico.com | [@Epentretots](https://twitter.com/Epentretots)

El Periódico de Catalunya, SL, editora del diari EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, s'oposa expressament a la reproducció comercial dels continguts d'aquest diari, en la modalitat de revistes o recopiacions de premsa (press-clipping), sense comptar amb l'autorització escrita de la seva editora, als efectes del que estableix l'article 32.1, paràgraf segon, de la Llei de Propietat Intelectual.

SANITAT

A favor de les auxiliars

Voldria alçar la veu a favor de les auxiliars d'infermeria, professionals invisibles per a gran part de la població. En sanitat sembla que l'únic important sigui el metge, i ho és, però no és l'únic i no més que la resta de professionals del sector. És com si en un bosc només veiéssim el més majestuós dels arbres i ens oblidéssim de plantes, animals i fongs, imprescindibles per a l'equilibri mediambiental.

Són professionals que cada dia ens regalen el seu somriure, el seu ànim, la millor d'elles tant en l'àmbit personal com en el professional.

Són les responsables que els pacients estiguin nets, atesos, cuidats, segurs, tranquils i estimats. Acompanyen el pacient, al costat de les infermeres, durant llargues i àrdues jornades, i tot això mal pagats i menys reconeguts fins i tot per professionals del seu mateix sector. Moltes vegades han de suportar familiars de pacients que, per netejar les seves consciències, veuen malament tot el que fan i no mostren el més mínim agraïment o reconeixement. Efectuen tasques molt desagradables, tant físiques com psíquiques, que els mateixos familiars serien incapaces de dur

a terme. Són, com es diu, la infantaria de la sanitat. Cuiden la nostra salut fins a la nostra mort.

Voldria un reconeixement més gran, un tracte millor i unes millors condicions laborals i econòmiques per a aquestes heroïnes. La meua opinió en cap cas es deu que un dia em vaig enamorar d'una d'elles; una de les millors, si no la millor.

Jordi Buch

Infermer. Barcelona

La tortura del MIR

Soc opositora al MIR (Metge Intern Resident). Una tortura. Sis anys de facultat (amb sort) i set mesos anguniosos estudiant vuit o deu hores al dia per acabar decidint el teu futur amb 235 preguntes tipus test. El dissabte 19 vaig fer l'últim simulacre d'examen abans del gran dia. En condicions reals, que es diu, amb cadires buides als costats i un temps estrictament controlat. Dos opositors van arribar justos de temps i la classe era petita: van demanar a la persona que seia davant de mi si els deixava un lloc al seu costat. Ella va res-

pondre que no, que estava ocupat (mentida, òbviament). És una tonteria, sí, però m'ha semblat un bon resum d'una de les cares de la moneda que ha resultat ser la meua formació com a metge. Anhelava un treball molt humà, però vaig decidir estudiar Medicina. Quina decepció. Seria hipòcrita desitjar sort, així que: que guanyi el millor. Per un futur amb menys medicina i més humanitat.

Berta Gibert

Llicenciada en Medicina. Lloret de Mar

ESCOLA DE L'ESTANY

Un menjador nou

Antoni Comajuan
L'Estany

Som els nois i les noies de 4t, 5è i 6è de l'escola de l'Estany (Moianès). En aquesta carta us explicarem les millores que hem fet al menjador de l'escola. Amb les educadores del servei de migdia vam visitar una escola de Barcelona on ho fan molt bé i vam aprendre d'ells; la gent de Fundesplai ens va ajudar. Després de Nadal, els Reis ens van portar material nou de cuina. Ara, nosaltres parem la taula i utilitzem estovalles, i ens servim el menjar que volem. Després fem diferents activitats: assemblea per programar la setmana (els dilluns), jocs, maquilatge... A classe també fem activitats que ens serveixen per al menjador; escrivim les cartes dels menús de cada dia en català, castellà i anglès i també, entre altres activitats, hem fet uns estalvis. A nosaltres ens agrada molt perquè podem triar la quantitat de menjar que volem. En fi, ens agrada més aquest tipus de menjador i esperem que continuï així.

PAUSES LABORALS

Incentius per complir

Antonio Gómez
Barcelona

Poques empreses se salven del fenomen de les pauses laborals d'alguns dels seus empleats, que abandonen momentàniament el seu lloc de treball per sortir a l'exterior a fumar, estar pendent del mòbil o altres necessitats, com si fossin part del treball, però que no són gens favorables per al rendiment

de l'empleat i alhora perjudiquen la resta de companys. ¿Quantes hores suposen aquestes aturades al final de l'any? No estaria de més que per part de les empreses s'incentivés els que compleixen les hores de treball o bé es prenguessin mesures perquè no existeixin aquestes diferències.

GUERRES EUROPEES

Cementiris i cunetes

Antonio Sánchez
Barcelona

En pocs mesos hem vist en televisió la commemoració de l'aniversari de les principals batalles i guerres que va patir Europa al llarg del segle XX. El final de la primera i la segona guerra mundial, el desembarcament de Normandia, l'entrada dels aliats a París... i en gairebé tots aquests actes participaven representants dels països bel·ligerants, abans enemics. Portaven flors a diferents monuments i cementiris, creats per acollir les restes dels seus soldats allà on fossin, nets, ordenats i cuidats a compte dels seus països. Fins i tot en territori espanyol n'hi ha, tant per als soldats alemanys com per als soldats i aviadors russos. Mentrestant, aquí tenim bona part dels nostres morts descansant en cunetes repartides per tot el territori. ¡Molt més econòmic!

MEDI AMBIENT

'Ecocidi' en marxa

Miguel Fernández-Palacios Gordon
Madrid

El 2018, les emissions de CO² van assolir un nou rècord de menys-

LLEI DE DEPENDÈNCIA

¿Arribaran a temps?

El Departament de Treball, Afers Socials i Famílies va acordar reconèixer la meua mare, amb efectes del passat 6 d'octubre de 2018, el Grau III de la Llei de la dependència. ¿És admissible que hagin passat gairebé quatre mesos i encara no es posin en marxa les prestacions a què dona dret aquest grau III perquè la Generalitat no ha enviat als Serveis Socials municipals les dades econòmiques corresponents? No. ¿Ens hem de conformar sense denunciar-ho públicament? No. Per això escric, perquè es conegui aquesta deixadesa i insensibilitat i s'actui en conseqüència.

La meua mare té 94 anys i és totalment dependent en les seves necessitats vitals: ha d'estar acompanyada les 24 hores del dia (té reconegut el 88% de discapacitat). Al rebre la carta de reconeixement de la Generalitat, això sí, més d'un any després de la sol·licitud, em

vaig posar contenta i em vaig dirigir als serveis socials de l'Ajuntament, que són els que presten els serveis reconeguts (per cert, molt retallats), pensant que això ja estava en marxa. Doncs no; no poden fer-ho fins que la Generalitat no aboqui en el seu sistema informàtic les dades econòmiques de la meua mare. Des de Serveis Socials m'informen que van sol·licitar aquestes dades a la Generalitat amb data 1 de novembre de 2018. Ara com ara, mentre la treballadora social de l'Ajuntament visita la meua mare, encara no s'ha rebut aquest informe econòmic.

¿Serem a temps de rebre aquests ajuts reconeguts i que són un dret segons la Llei de la Dependència, o esperaran que la meua mare es mori?

Fina Gómez

Jubilada. Barcelona

preu al demà i a la Terra que heretaran els nostres nets a l'augmentar un 2,7%. El poder i els rics prossegueixen la seva arrelada costum de mirar a curt termini per mantenir els seus privilegis i aconseguir més diners i, així, el desolador ecocidi en marxa, alimentat pels gasos amb efecte d'hivernacle, ens fa suportar un dels anys més càlids des que existeixen registres. Els científics saben que l'escalfament global s'accelera i és imparable i auguren un futur incert a la flora i fauna que habitem el planeta. La implacable realitat -sequeres, desertització, fams, milions de desplaçats, pujada del mar, clima extrem- ha vingut a quedar-se gràci-

es a la inacció política. Si hi hagués voluntat, i el repte de la capa d'ozó ens va demostrar que la col·laboració internacional pot mitigar les conseqüències, encara es podrien moderar els seus efectes.

BARCELONA

Felicitat perduda

Eladi Saura
Barcelona

Els vells que encara no criem malves recordem amb certa nostàlgia una cançó que la ràdio retransme-

tia fa bastant més de mig segle i que parlava amorosament de la nostra ciutat. El valencià Jorge Sepúlveda la interpretava, i deia «Qué bonita es Barcelona, perla del Mediterráneo. Qué bonito es el color en su cielo tan azul, en invierno y en verano». Per desgràcia, la ciutat comtal va començar a omplir-se de més i més vehicles de tot tipus, i aquell encant es va anar reduint. I així fins al moment present. Però aquests dies, gràcies a la vaga de taxis, amb els carrers més buits, més acollidors, hem pogut recuperar una mica d'aquella felicitat perduda.

POLÍTICA ESPANYOLA

Tinc por

Jordi Garcia
Terrassa

L'ascens de Vox, que es vanagloria de defensar la democràcia, que està en contra de les lleis de gènere, que qualifica al PSOE d'extrema esquerra i que defensa el que considera els *valors patris* (la caça, la pesca i els toros), em fa por. El que està passant a Espanya em fa por. En alguns parlaments autonòmics el tema predilecte és Catalunya; molts estan demanant que se'n torni a aplicar el 155. El que estan fent els polítics espanyols és tirar més llenya al foc de l'animadversió cap a Catalunya. En la passada intervenció davant del Parlament europeu, el president Sánchez va demanar l'eliminació de la regla d'unanimitat, dins de la qual hi ha el mecanisme de verificació de respecte a l'estat de dret i els drets humans. Això encara fa més por, ja que significaria que cada estat posaria el llistó on més li convingués, quan és en aquest àmbit dels drets humans on la unanimitat hauria de ser més radical i més punible la seva transgressió.